

— Това е една богата мисъл, Томо! Съгласенъ съмъ! Хайде! — извика зарадванъ Дико.

Той отвори вратата на близката стая и каза високо: „Тате, ний ще отидемъ при стария капитанъ!“

— Но послушайте ме! — чу се гласа на чифликчията, когато Дико затваряше вратата—„не се бавете много!“

Стариятъ капитанъ живѣеше въ една колибка близо до чифлика. Когато билъ още пеленаче, родителитѣ му го занесли въ Америка. Тамъ прѣкаралъ той до стари години. Когато остарѣлъ съвсѣмъ и силитѣ му го напуснали, той се върналъ пакъ въ родното си селце. Никой не му вѣрваше, че е билъ нѣкога капитанъ. Па и никой не му се сърдѣше и не го мѣмрѣше, че си е кръстилъ таква име. Той бѣше единъ много добродушенъ старецъ. А приказки разказваше тѣй хубаво, както никой другъ изъ селото. Често пжти разправяше за нечувани нѣща и за много работи, които никога не се случватъ, но никой не му забѣлѣзваше за това. Още по-малко му забѣлѣзваха Дико и Томо. Тѣмъ се струваше даже, че колкото по-невъзможна е работата, за която имъ разправяше стариятъ капитанъ, толкова по-хубава е тя.

Когато влѣзоха момчетата при него, той седѣше, както винаги, задъ печката и държеше въ ржка хубавата си лула, а край него бѣ сложено остро̀то му ножче.

— Оо-хо! Зная азъ какво искате вие, зная! — Вие искате стариятъ капитанъ да ви разкаже нѣщо изъ неговото младо врѣме! Нали? Хайде сѣдайте и слушайте!

Той почна:

Ние бѣхме въ единъ чифликъ въ Африка. Азъ лежехъ единъ пжтъ на своя креватъ - люлка и се бѣхъ замислилъ. Баща ми минаваше край